

at afgøre, om der skal rejses Tiltale, og da for hvilken Forbrydelse og for hvilken Ret, medens Bevisførelsen iøvrigt i videst muligt Omfang henlægges til Domsforhandlingen, jfr. Forslag ad § 818. I denne Forbindelse finder man forøvrigt Grund til at fremhæve den Fordel, det i sig selv vil have, at Forundersøgelsen saaledes bliver indskrænket i Ikke-Nævningesager til det samme ringe Omfang, som den ifølge Loven skal have i Nævningesager. Den nuværende Forskel i saa Henseende mellem Nævningesager og andre Sager har i Praksis undertiden medført, at Forundersøgelsen i Nævningesager er blevet betydelig mere vidtløftig end i Loven foreskrevet, fordi det ikke straks ved Forundersøgelsens Begyndelse har kunnet afgøres, om Sagen vilde blive en Nævningesag eller ikke. Dette Forhold, der er uheldigt, fordi det gør Vidnepligten mere byrdefuld og Bevisumiddelbarheden under Domsforhandlingen mindre værdifuld, vil undgaas efter den foreslaaede Ændring i § 818.

Ved Landsrettens Ankebehandling af Sager, i hvilke Domsmænd skal medvirke, foreslaas ligeledes gennemført Umiddelbarhed, naar Anken angaar Bevisspørgsmaal, saaledes at Ankebehandlingen i disse Tilfælde faar Karakteren af en helt ny Domsforhandling med ny Bevisførelse, jfr. Forslag ad §§ 965 a—965 c. Hvor derimod Anken ikke angaar Bevisspørgsmaal, opretholdes en Ankebehandling, svarende omtrentlig til de nugældende Regler, jfr. Forslag ad § 965.

I denne Forbindelse skal det endelig bemærkes, at Udvalget tiltræder den af Rigsdagen i Samlingen 1928—29 vedtagne Tilføjelse til Lovens § 780, hvorefter Afhøring af en Sigtet, som er fængslet, kun maa ske i Retten, bortset fra bestemt angivne Undtagelsestilfælde. Naar en saadan Bestemmelse gennemføres, maa Udvalget paa den anden Side fraraade den af Rigsdagen i den nævnte Samling vedtagne Ændring i Lovens § 738, gaaende ud paa at tillægge Forsvareren Ret til

at overvære de af Politiet udenfor Retten foretagne Afhøringer af Sigtede. Ved en saadan Ordning vilde der kunne blive paalagt Forsvareren et Ansvar og et Arbejde, som han vanskeligt vil kunne præstere — hvor Forsvareren i enkelte særlige Tilfælde maatte ønske at være til Stede, vil dette næppe blive nægtet ham —, og navnlig vilde Politiets Afhøringer derved let faa en processuel Karakter i Strid med Retsplejelovens Tanke, hvorefter Politiets Afhøringer ikke skal have nogen Betydning som Bevis, men alene tjene til at forberede Forhandlingen og Bevisførelsen for Retten. Dette vilde være særlig uheldigt, naar Forundersøgelsen, som ovenfor nævnt, foreslaas indskrænket, idet der da kunde blive Fare for, at Efterforskningen til Gengæld udvides for stærkt paa Domsforhandlingens Bekostning.

IV. *En videre Gennemførelse af Anklageprincippet* (Forslag ad §§ 765, 821, 823, 824 og 868 og ad §§ 774, 814 og 820 samt — af væsentlig formel Art — ad §§ 737, 767, 1ste Stykke, 810, 816, 822, 825 og 839).

Ifølge Retsplejelovens § 824, 1ste Stykke sker Afhøring af Sigtede saavel som af Vidner *under Forundersøgelsen* ved Dommeren, medmindre denne tillader andet. Allerede Straffeprocessudvalget af 1921 foreslog denne Regel ændret derhen, at Afhøring af Vidner skulde ske ved Parterne, medmindre Dommeren under Hensyn til de foreliggende Omstændigheder bestemte andet, medens Afhøringen af Sigtede skulde ske ved Dommeren, medmindre denne bestemte andet. Ogsaa det staaende Retsplejeudvalg har i Skrivelser til Justitsministeriet af 21. Maj og 15. December 1927 (Underbilag til Bilag 6 til Folketingsudvalgets Betænkning af 10. December 1928) foreslaaet den gældende Regel ændret og gaar videre, end Straffeprocessudvalget gjorde, idet Afhøringen saavel af Sigtede som af Vidner foreslaas henlagt til Parterne, medmindre Dommeren under Hensyn til særlige Omstændigheder i det enkelte Tilfælde bestemmer andet.